

Kolaboracja Żydów z Rosjanami po 17 września 1939

17 września 2022

Nie zapominając o tym, że sojusz Żydów i Rosjan to nie tylko realia dnia dzisiejszego (wsparcie Izraela dla rosyjskiej polityki historycznej gloryfikującej zbrodnie Armii Czerwonej, żydowskie wsparcie rosyjskiej agresji na Gruzję, obecność rosyjskojęzycznych Żydów w resortach siłowych Izraela, doskonałe stosunki Putina z Żydami), musimy pamiętać, że Żydów i Rosjan łączy wspólna historia zbrodni na narodzie polskim, których elementem była kolaboracja Żydów z Rosją radziecką po 17 września 1939 roku.

Żydzi witają Armię Czerwoną we wsi Grudziewicze

Choć wciąż brakuje opracowań opisujących zbrodnie na Polakach, jakie były dziełem Niemców, Rosjan, Żydów czy Ukraińców, to wiele ciekawych informacji o kolaboracji Żydów z Sowietami czytelnicy znajdą w wydanej przez wydawnictwo Rebis pracy Piotra Zychowicza „Żydzi” (w wywiadzie jaki autor książki przeprowadził z profesorem Jasiewiczem).

Masowa kolaboracja Żydów z Rosjanami

Pierwsza masowa kolaboracja Żydów z Rosją radziecką miała miejsce w czasie wojny z bolszewikami w 1920 roku. „Polrewkom, czyli polski rząd kolaboracyjny, który bolszewicy zamierzali osadzić w Warszawie” prowadził swoje obrady w jidysz. Żydowskie partie polityczne działające na ziemiach polskich, nawet gdy nie były komunistyczne, to wspierały bolszewicką agresję na Polskę.

Według książki „Rzeczywistość Sowiecka 1939-1941 w świadectwach polskich Żydów” autorstwa Krzysztofa Jasiewicza

Żydzi, biorąc czynny udział w działaniach radzieckich organów terroru, nie porzucali swojej żydowskiej tożsamości (przykładem nie zatracania żydowskiej tożsamości przez oprawców było to, że emigrowali do Izraela, a Izrael zapewniał im bezkarność).

Dla polskich mieszkańców Kresów, którzy znaleźli się pod okupacją Rosji radzieckiej, codziennością był kontakt z Żydami wysługującymi się Rosjanom, to, że cierpienie, jakie było udziałem Polaków, było dziełem Żydów. Żydowska kolaboracja z radziecką Rosją była powszechnym zjawiskiem. Według profesora Jasiewicza „aktywny udział w sowietyzacji wzięło co najmniej kilkanaście procent żydowskiej populacji” (zważywszy na odsetek dzieci i starców większość dorosłych Żydów). „Obojętność wobec upadku państwa polskiego była pełna i powszechna”.

Żydzi kolaborowali z Rosją radziecką, bo zawsze chcieli mieć dobre relacje z władzami. Lojalność Żydów wobec Rosjan przejawiała się w aktywnym udziale Żydów w zbrodniach na narodzie Polskim. Pod radziecką okupacją powszechne były donosy Żydów na Polaków, które pozwoliły Rosji radzieckiej wyłapać i wymordować polskich patriotów, a przez to uniemożliwiły powstanie sprawnej polskiej konspiracji na Kresach.

Kolaboracja Żydów z Sowietami nie była wywołana strachem Żydów przed nazistami. Nazistowskie Niemcy były bowiem w 1939 roku sojusznikiem Rosji radzieckiej, a sami Żydzi próbowali się we wrześniu 1939 wkupić w łaski Niemców (Niemcy jednak inaczej niż Rosjanie, nie byli zainteresowani współpracą z Żydami).

Nadreprezentacja Żydów w NKWD

Wyrazem współdziałania Żydów i Rosjan był skład władz radzieckich. Według profesora Jasiewicza „między 1934 a 1937 aż 405 kadry centralnej i terenowej NKWD na czele z Henrykiem Jagodą stanowili Żydzi. To tak gigantyczna reprezentacja jakby

personel Białego Domu w USA składał się w 90% z Polaków”.

Dziś przypominanie faktów o współdziałaniu Żydów i Rosjan, niebycie apologetami Żydów, wspomnianie o cierpieniach innych nacji, kończy się dla historyków oskarżeniami o antysemityzm, dlatego historycy boją się badać okres radzieckiej okupacji na Kresach. Dodatkowo filosemicka cenzura jest powszechnie akceptowana. Zdaniem profesora Jasiewicza nie można akceptować sytuacji, gdy „każda uwaga krytyczna pod adresem Żydów jest automatycznie odbierana jako antysemicka. To dławi wolność naukową, wszelką swobodę myśli”. Taka cenzura prowadzi do frustracji i narodzin antysemityzmu.

Polityka ukrywania odpowiedzialności Żydów za zbrodnie podczas II wojny światowej jest świadomą polityką środowisk żydowskich. Profesor Jasiewicz, opisując to zjawisko, przypominał instrukcje, jakie dawał Yehuda Bauer, który polecał innym historykom holocaustu „po pierwsze, cierpienia Żydów należy wyłączyć z losu innych narodów. Po drugie, ludzi należy podzielić na trzy kategorie: katów, patrzących obojętnie i ofiary. Kaci to <>, patrzący z boku to Polacy, a ofiary to oczywiście Żydzi. Na żadne niuanse nie ma miejsca”. Kierując się tymi instrukcjami, żydowscy historycy na całym świecie prezentują antypolską kłamliwą narrację historyczną.

Żydowskie zbrodnie na Polakach

Po wkroczeniu Armii Czerwonej 17 września 1939 roku na kresy wschodnie II RP Żydzi kolaborowali z Sowietami i czynnie wzięli udział w radzieckiej eksterminacji Polaków. Po tym, jak Sowietci zdławili polski opór, rozpoczął się okres komunistycznego terroru i wchłaniania kresów wschodnich II RP do ZSRR. Żydzi nie mieli żadnego powodu do eksterminacji Polaków i walki z Polską, w II RP nie byli prześladowani.

Represje dotknęły między innymi 150 000 Polaków (z Białorusi Zachodniej), których deportowano w głąb ZSRR. Deportacja oznaczała dla Polaków śmierć z wycieńczenia. Żydzi tworzyli

dla Sowietów listy proskrypcyjne Polaków przeznaczonych do wywózki i eksterminacji. Pierwsza deportacja (wywózka) miała miejsce w nocy z 9 na 10 lutego 1940 roku. Sowietci wywieźli wraz z całymi rodzinami osadników wojskowych i cywilnych, leśników. Druga wywózka miała miejsce 13 kwietnia 1940, kiedy wywieziono żołnierzy Wojska Polskiego i policjantów. Trzecia deportacja miała miejsce 26 czerwca 1940. Z miast i miasteczek wywieziono tych, którzy chcieli przenieść się pod niemiecką okupację, w tym i część Żydów. Żydzi nie widzieli w Niemcach zagrożenia (17 września 1939 witali Sowietów, bo nienawidzili Polski i wielbili ZSRR, a nie z powodu rzekomego strachu przed Niemcami). Czwartą deportację przerwał niemiecki atak na ZSRR. Pomimo to Polacy nie wykazywali entuzjazmu z niemieckiej okupacji. Niemiecka okupacja była dla Polaków ratunkiem od tortur i śmierci z rąk Sowietów i ich żydowskich kolaborantów.

Terror radziecki w pierwszych dniach agresji radzieckiej na Polskę był dziełem NKWD, Armii Czerwonej oraz miejscowej komunistycznej milicji składającej się w miasteczkach z Żydów. Miejscowa milicja aresztowała i mordowała Polaków przed i po wkroczeniu Armii Czerwonej. Żydzi zbrojnie wsparli radziecką agresję, mordowali Polaków, zbrojnie walczyli z oddziałami Wojska Polskiego, zanim wkroczyła Armia Czerwona. Potem Polaków mordowały powołane przez Sowietów: Gwardia Robotnicza, Milicja Obywatelska, Robotniczo Chłopska Milicja podległa NKWD.

Polacy nie brali udziału w radzieckim aparacie terroru, bywali tylko figurantami w dekoracyjnych „władzach lokalnych”. Młodzi Żydzi masowo garnęli się do radzieckiego aparatu terroru i radzieckiej administracji. Żydowskie milicje i czerwone gwardie weszły w skład NKWD. Żydzi aresztowali i wywieźli na pewną śmierć Polaków do ZSRR.

Nadreprezentacja Żydów w radzieckim

aparacie terroru

Nadreprezentacja Żydów w radzieckim aparacie terroru i administracji była szokująca, Żydzi stanowiący 8% populacji zajęli 50% miejsc w radzieckiej administracji i 70% posad w gospodarce. Sowietci prowadzili politykę rasowej dyskryminacji Polaków – Polakom odmawiano wszelkiej pracy, karano za mówienie po polsku. Żydzi znajdowali ogromną satysfakcję w pomiataniu Polakami, profanowaniu chrześcijańskich świątyń.

Podczas gdy Polacy byli ofiarami terroru, społeczność żydowska rozkwitała. Sowietci zapewнили Żydom awans społeczny, liczba studentów Żydowskich na Uniwersytecie Lwowskim wzrosła z 15% do 85% (przy 8% Żydów w populacji Kresów).

Radzieckie represje dotknęły społeczności żydowskiej w pewien sposób. 70 000 żydowskich migrantów z terenów okupowanych przez Niemców Sowietci przesiedlili w głąb ZSRR. Pomimo uprzywilejowania Żydzi szybko zniechęcili się do ZSRR, komunistyczny raj okazał się nieprzyjazny żydowskim handlarzom i rzemieślnikom.

Autorstwo: Jan Bodakowski

Źródło: MediaNarodowe.com